

בב א מיי פ"ח מהל'
נדרים הלכה יט סגמ
לאזין רמב ו"ט פ"ח כ"ח:
בב ב מיי פ"ד מהל'
שבוטם הלכה כב
טו"ע י"ד סי' רלו סעי'
יא:

בב ג מיי שם פ"ח הל'
ג סגמ לאזין רלט
טו"ע י"ד סי' רלו סעי'
א:

בב ד מיי שם פ"ד הל'
כב טו"ע י"ד סי'
רלו סעי' יא:

בו ה מיי פ"ג מהל'
נדרים הלכ' ו ופ"ה
מהל' שבוטם הלכ' יז
סגמ לאזין רמב טו"ע י"ד
סי' רטו סעי' פ וסי' רלט
סעי' ד:

תוספות

לא שבוטת לא אוכל
לך אכור. מטעם
מכלל לאו וכו' וא"ת מאי
שגמ מקרבין ויש לומר
דמשום דשבוטה תמורה
נטיף ממדרס משו"ה אלוזין
לתמורה עור יט לומר
לכא זינא דהאי פשיטא
דטעמא דשבוטה הייט
משום גרדינן שגמ אימר
שבוטה לא אוכל ודלג
אוכל לינא דהאי פשיטא
אלג גבי נדר אפי' דלג
לא ויימיר קרבן לא
אוכל לינא דהאי פשיטא
זה חורבשבוטותבבנדרים.
ומפסי לא קרבן לא
אוכל לך וכו' פריך
בגמרא דחומר מכלל
נדר הוא מדקאמר חומר
שבשוטין מבגמרי משמע
הכי דהחומרל דנדרים
אינה שור לשבוטה אלג
מ"מ נדר קל הו ויה
מורה קתי ומנטי אסיפא
לדודי קתי שבוטה שאפי
ישן דרדאי שבטרי לינא
איסורא כ"ח מדרגנ
נדרשאר רבינא וגי שבוטה
איכא איסורא דאורייתא
וא"ת לשמיא אורייתא
לאוקיימנא לעיל בגון דלמך
קונס עיני בשניה הוים
וכי' לנשט דהאי איכא
היכא מיתלנא לינא דתני
דחומר וכו' דליכא למימר
דקאי אסיפא פ"י כמו
שגמרבן הספי דהתם איכא
איסורא דאורייתא נדרים
כמו שבשוטות כמו שפי'
ו"י' דקאי אדיוק' דמנטי
ונדקק הכי טעמא דמנטי
דלמך קונס עיני דהוי דכר
שיט זו משמע בל קונס שלג
יגן לינא איסורא דאורייתא
כי אס מדרגנ דפרישין
לעיל דבדלוה אמוראי מדוי
דאיכא איסורא דרבנן ולא
פליגי אלג בלישנא דכל יחל

אי אמרינן דכחיי קרבן משתבע שרי דקרבן לאו צר אשבוטיו הוא
ואי אמרינן דקרבן יהא מה שלא אוכל משלך קאמר נמי שרי דלא
שוי איסור קרבן אלא מה שלא יאכל הא קרבן שאוכל לך נמי שרי
דחי קרבן קאמר דעבד איניש דמשתבע ציה ולא מידי קאמר. ונראה
צעיני דהא קרבן גרסינן וכדכתיבנא

ודכוותה צבוטת הא שבוטה דתנא
דמותר בקרבן קתי צבוטת אסור
וליכא למימר דהקרבן גרסי' דהתנא
צפרקין דלעיל [ג]. דהקרבן אסור לכה
מאיר והיני תנן הלא דשרי דהא
מתני' (נמי) כר"מ אוקיימנא לה בגמרא
אלא ודאי כדאמרן. לקרבן לא אוכל
לך נמי שרי דכיון דבלמ"ד פתוחה
קאמר לא קרבן משמע וליכא למימר
דמכלל לאו משמע הא מה שיאכל היא
קרבן דהא מתני' כר"מ אוקיימנא לה
ור"מ דהא לית ליה מכלל לאו אמה
שומע הן: **בתנ"י** שבוטה לא אוכל
לך הא שבוטה שאוכל לך לשבוטה לא
אוכל לך אסור. משום דשבוטה לא
אוכל לך משמע שבוטה לא אוכל
לך. והא שבוטה שאוכל לך הכי משמע
דליכא לפרושי לינא דחי שבוטה
קאמר כדאמרין חי קרבן דלא משתעי
איניש הכי. ולשבוטה לא אוכל נמי
אפילו בלמ"ד פתוחה אסור דלע"ג
דלמ"ד פתוחה לא משמע ומתני' רבי
מאיר היא דלית ליה מכלל לאו אמה
שומע הן אפילו הכי שבוטה אסור.
ונראה צעיני דהיינו טעמא משום דהא
מסקינן בסוף פרק שבוטת העדות
(שבוטות לו.) דכי לית ליה לר"מ מכלל לאו
אמה שומע הן ה"מ צממונא חי נמי
צאיסורא דלית צי ממנונא אלג צאיסורא
גרידא אית ליה נדרים איסורא דלית
ציה ממנונא נינהו משום דלא משכח צהו
בלא חפלא דהא איני חלין על דבר שאין
צו ממש אלג שבוטות אינן אלא איסורא
גרידא שחא חל בגופו וכיון דאיסורא
גרידא נינהו אפילו רבי מאיר מודה
דלאמרין צהו מכלל לאו אמה שומע
הן: **גמ'** (נשיל) מני מסני' רבי
מאיר היא. דלא שני ליה קרבן ולא
שני ליה כקרבן דלא צעי כ"ף הדמיון
דאי רבי יהודה מאי אריחא קרבן
לא אוכל לך דשרי אפילו קרבן
שאוכל לך נמי שרי: **הא דאמר לקרבן
הא דאמר לקרבן** כלומר בלמ"ד
מכלל

שבאית משמע לקרבן יהא אלג לקרבן בלמ"ד פתוחה משמע על קרבן:
מכלל

ועל זה חומר זה חומר בשבוטות מבגמרי כ"ח איכא איסורא דאורייתא:

גמ' מנסיין. דהכא לא קתי דלהוי מותר אלא א) הקרבן שאוכל
ולא קרבן שאוכל והא הכי רבי מאיר היא ולא רבי יהודה: **אימא סיפא**
לקרבן לא אוכל לך מותר והא סג. צאיך פירקין" לקרבן לא אוכל
לך וכו': **הא דאמר לקרבן.** אסור ומתניתין דקתי מותר דאמר לא
לקרבן דמשמע לא להוי קרבן מה שלג

אוכל לך דאס אוכל ליהוי קרבן
דהיינו מכלל לאו הן וליה ליה לרבי
מאיר מכלל לאו הן: **בתנ"י שבוטה
לא אוכל לך וכו'** הא שבוטה שאוכל
אסור. כדמפרש בגמרא דהאי שבוטה
לא אוכל משמע כלומר שבוטה תהא
חלה עלי אס אוכל. והאי שבוטה
ליכא למימר דחי שבוטה קאמר
דשבוטה לית צה ממנש כמו צקרין
אלא שבוטה ממנש קאמר: **לא שבוטה
לא אוכל לך אסור.** אפי' לרבי מאיר
דהכי גמרינן במסכת שבוטות (דף לו.)
דצבוטה אית ליה לר"מ מכלל לאו
אמה שומע הן: **גמ' שאוכל שפי
לשונות משמע הו מפרסין.** מפרישים
(ו) שיאכל ואמר אכילנא אכילנא ומתוך
כך אמר שבוטה שאוכל משמע
דאכילנא קאמר: (ה) כשלג הו מפרסין
צו אלג מעמנו אמר שבוטה שאוכל):
רצ אשי אומר. הא דקתינה אלג שבוטה
שאוכל שאי אוכל קתינה ולהכי אסור
דלא אכילנא הוא: **פשיטא.** דודאי אי
קאמר שאי אוכל ודאי לא אכילנא
הו ואסור: **מהו דסימא.** האי דקאמר
שאי אוכל מיקס לינא כלומר תקון
הלשון הוא (ט) דצדעמו היה לומר
שאוכל ונתקל ואמר שאי אוכל וימנא
לעולם להוי כמאן דלמר שאוכל קא
משמע לך דלא דודאי אסור: **אצני
לא אוכל לך לטעמא דרצ אשי דלא
קסני.** צמנתי שאי אוכל: **ורצ אשי
הוא נאדי.** נדוד וסור מטעמיה
דלצני דכי הו מפרסין צו לכחול ואמר
לא אכילנא לא אכילנא ותו אמר
שבוטה צין אס אמר שבוטה שלג אוכל
צין אס אמר דקאמר אכילנא אס אמר
שבוטה שאוכל משמע קאמר אכילנא
דהכי קאמר צממיה לא אכילנא לא
אכילנא שבוטה שאוכל צודאי ואס
נמי דאכילנא דמשמע לא אכילנא
שבוטה אי לא אכילנא והיינו חדא
לינא: **והא איכא נמי לפרושי.** צניחותא דמשמע לינא אכילנא והאי
דלמר שבוטה שלג אוכל דלא אכילנא משמע דהאי דלמר לא אכילנא
צניחותא קאמר אס הן לאו אסור (י) אי נמי כי אמר צממתינן שבוטה לא אכילנא
שבוטות דשאוכל דאכילנא משמע ולא ענין אחר ושלא אוכל משמע דלא אכילנא ולא דבר אחר
הלכך מתרץ מתניתין שאי אוכל דכשאוכל ודאי
לאו משמע אלג אי אמר דאכילנא: **בתנ"י** זה חומר בשבוטות מבגמרי:

הא דאמר לקרבן
הא דאמר לקרבן

הא דאמר לקרבן
הא דאמר לקרבן

ממילא: זה חורב בשבוטות מבגמרי. בגמרא מפרש אהיכא קאי. טעמא דכחולא מתניתין מפרש בגמרא: שבוטות
ב' שאין ד' שבוטות כו' שחייבה עליה מורה קרבן עולה ויורד דכתיב נפש כי תשבע לצבא בשפטים שני עוני
שבוטות כתיבי בקרבא צהדיל דכתיב להע' או להטיב דהיינו להבא בגון שאוכל ולא אוכל ומרביי דקרא דכתיב צהדי' לל אשר יצטא האדם מרבין עוד שמים לשעבר דהיינו אלחתי ולא אלחתי: הו מפרסין בו לאכול ואמר
אכילנא אכילנא בו. גירסא יתיבתא היא ונתבנת פ"ג דשבוטות ליתא דצפסעטא דמתני' בלא מפרסין מני לאוקומיה אלג שגיכת נדרים משונה וחבן אידך אוקימה צממתינן: אבל אמר אכילנא אכילנא. פ"י צממיה כלומר וכי
אוכל עמן ותו אמר שבוטה שאוכל לך דלא אכילנא קאמר וה"ק שבוטה שאפי' מה שאמתי אכילנא אכילנא צממיה אלג ודאי [אלג אולג] עמן וי"ג ואמר לא אכילנא ותו אמר כו' וכי היא גירסא בבל הספריים שבוטות
דכיון מפרסין והוא אמר לא אכילנא חזן מולין דודאי לקיים דברו נשבע כדי שלג יפירו צו יומר וה"ק צבוטה יהא עלי אס אוכל משלך: מהו דתיבא מיקס לינא אסור. והוא לו לומר שאוכל והוא מנגמנא לטעמו ואמר
שאי אוכל לך אמר הכי מהמנין ליה קמ"ל כיון דהוליא צפסעטו שאי אוכל לא מהמנין ליה צמאי דקאמר צממיה: רבי נדי בפעמיה דאביי. היה נודד ומתרחק מסכנת צני דלס אמה דמתניתין אכילנא לית דיש
שבוטה שאוכל משמע שלג אוכל ולאסורין ומתניתין דשבוטות דקתי דכל שבוטה דחולל צממיה דוקא שאוכל אס כן כשלג חולל נמי הוה ליה לפרש הכי דאי מפרסין בו לא אכילנא ודאמר לא אכילנא צממיה כלומר וי' אמה סבור
שלג אוכל עמן כדאי אוכל ותו אמר שבוטה שלג אוכל לך דאכילנא קאמר ולקיים דבריו מה שאמר לא אכילנא צממיה הוה נשבע והספריים דגרסי לעיל ואמר לא אכילנא גרסינן הלא ואמר אכילנא וכשנשבע שלג אוכל אט
מולין שלקיים דבריו הוה נשבע כדי שיאמרו לו מה שאמר שבוטה שורף לאכול עמו ולא יפירו צו עוד והכי קאמר מה שלג אוכל לך אינה משמע אלג מה שאוכל לך איני נשבע אלג אחריה צאותה שבוטה איני רואה לאכול עמך:
אילא תנא פסקה. ליליתא דכל שאוכל דאכילנא משמע וכל שלג אוכל לך אכילנא משמע שלג לנכלל הלטעות: